

VAN DE REDACTIE

Precies zestien nummers van de *BEG* zullen sinds 1996 onder mijn hoofdredacteurschap zijn gepubliceerd. Het zijn (bijna) tien boeiende jaren geweest van samenwerking met een van in den beginne wat eigenzinnige redactie. Samen met José Gotovitch ging ik bij de opstart niet op zoek naar een op een weegschaal afgewogen klassiek universitair evenwicht onder de redactieleden, maar veeleer naar jonge beloftevolle onderzoekers die aansloten bij de thematische waaier die het tijdschrift wenste te bestrijken. De nadruk lag toen en ligt nog steeds op de politieke en culturele geschiedenis van België in de XXste eeuw. In ieder geval konden enkele jonge leeuwen zo hun kritische maar creatieve duivels ontbinden, wat het niveau en de uitstraling van de *BEG* zeker ten goede is gekomen. Vandaag zijn die jonge leeuwen zo goed als allemaal vaste waarden geworden in het academische milieu van de contemporanisten.

Sinds 1 september heb ik op het SOMA een nieuwe functie opgenomen. Chantal Kesteloot, al in 1999 lid van de redactie en een van de steunpilaren van het SOMA, neemt de fakkel over en wordt de nieuwe hoofdredactrice. Zij erft een tijdschrift dat de voorbije jaren een gedegen wetenschappelijke reputatie heeft uitgebouwd, dat met themanummers rond nationalisme, vrouwen en jeugd trendsetend is geweest, dat nieuwe inzichten heeft aangebracht – ik denk in het bijzonder aan de migratie- en joodse geschiedenis – en dat met zijn rubriek *Bibliotheek* heeft gepoogd op een systematische manier de wetenschappelijke publicaties te evalueren. Zij erft overigens geen lege portefeuille. Nieuwe themanummers staan in de steigers en hebben als werktitels meegekregen : *Een nieuwe manier van leven ? De jaren '70* en *Alledaagse historische fascinatie*.

Nog een laatste bedenking. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer Chantal Kesteloot op haar beurt de fakkel zal doorgeven, het tijdschriftenlandschap van de Belgische eigentijdse geschiedenis er niet meer hetzelfde zal uitzien. In het licht van de internationale evolutie en het classificatiesysteem dat er opgang heeft gemaakt, in het licht ook van het belang van Engelstalige publicaties voor de universitaire carrière, kan België niet langer achterwege blijven. Natuurlijk heeft de eigentijdse geschiedenis ook nog een maatschappelijke rol te vervullen. Zondermeer 'onze' tijdschriften uitgeven in het Engels zou ik dus in geen geval bepleiten. Daarnaast is het overigens zo dat de elektronische communicatie in diezelfde wetenschappelijke middens nu wel zeer snel overal de standaard zal worden. Precies via het internet lijkt één Engelse publicatie – een *Journal of Belgian Contemporary History* – die zich specialiseert in de Belgische eigentijdse geschiedenis dringend noodzakelijk. Wie vandaag actief is op de tijdschriftenmarkt van de eigentijdse geschiedenis zal hiervoor de handen in elkaar moeten slaan. Het kwalitatief hoogstaand aanbod is immers beperkt en de budgetten zijn dat nog meer. Lijkt de oplossing dan niet te zijn één klassiek tweetalig Frans-Nederlands tijdschrift dat frequenter verschijnt dan

nu met de afzonderlijke tijdschriften het geval is en daarnaast een Engelstalige selectie van artikelen via een internetpublicatie ?

Het debat is geopend.

Er wacht de nieuwe hoofdredactrice een mooie opdracht.

Rudi Van Doorslaer

21 oktober 2005